

gaa i Ledebaand af Mindretallene. Hvorledes Stillingen nu vil blive over for det ny Ministerium, vil Fremtiden vise. Jeg vil kun udtale min Erkendelse af, at den høje Regering saa fuldt og loyalt har indfriet de Tilsagn, de Løfter, som bleve givne i Foraaret ved Ministeriets Tiltræden, og som gik ud paa, at der vilde blive bygget paa det Arbejde, det tidligere Ministerium havde fremsat, og at Forslagene vilde blive forelagte i den Skikkelse, i hvilken der var opnaaet Enighed om dem mellem Regeringen og Folketinget. Dette er jo sket baade paa Finansloven og ved de forskellige Lovforslag, der ere fremsatte, navnlig angaaende de store Skattereformer, og jeg tilføjer, at jeg tror, at man med Tilfredshed har hørt den højtærede Finansministers Udtalelse i Landstinget ved disse Lovforslags Forelæggelse, hvis Mening vi maa opfatte derhen, at det ikke alene er en formel Forelæggelse af Forslagene i den Form, de fik ved en Overenskomst mellem den tidligere Regering og Folketinget, men at det ogsaa er den nuværende højtærede Regerings Mening at ville gøre sit til at føre disse Ting igennem. Jeg tror, at disse Udtalelser af den højtærede Konsejlspræsident ere blevne hilste med megen Opmærksomhed hele Landet over og med megen Tilfredshed.

Naar det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) kom tilbage til det meget brændende Spørgsmaal om den Erklæring, den forrige Konsejlspræsident afgav her i Folketinget i Fjor Efteraar netop i disse Dage, maa jeg maa- ske ogsaa føje et Par Bemærkninger til hans Betragtninger i den Anledning. Han paatog sig nemlig at være Ordfører blandt andet ogsaa for den lille Gruppe, jeg repræsenterer. Jeg skulde med stor Glæde overlade ham dette Ordførerskab, men maatte dog føje den lille Bemærkning til, at han ikke har opfattet vor Stilling da ganske rigtigt. Han udtalte nemlig dette, at det vilde have været til stor Fordel for os, om denne Erklæring var kommen et Par Aar tidligere. Det er meget muligt; men den ærede Taler maa erindre, at en Erklæring i den Form, som han har modtaget den, og som Tinget i det hele taget har modtaget den, altsaa en Erklæring om, at Regeringen ikke agtede at benytte Provisoriet som Kampmiddel, følte vi fra vor Side aldeles ingen Trang til at modtage. Det var jo en given Sag, at for den Regering, der blev dannet paa Forligets Grund i 1894, vilde det være en logisk, om ikke fysisk Umulighed at benytte sig af et Kamp-

provisorium. Men der var en anden Side af denne Erklæring, som jeg vil bede det ærede Medlem lægge Mærke til, den har maaske ikke været Genstand for tilstrækkelig Opmærksomhed. Den højtærede nuværende Konsejlspræsident berørte denne Traad ganske flygtigt i Foraaret, idet han gjorde opmærksom paa, at der var en vis Forskel mellem den Opfattelse af Erklæringen, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) og Erklæringens Ordlyd. Han vilde ikke pointere denne Forskel særdeles stærkt, men gjorde opmærksom paa, at der var en saadan Forskel, og det er da ogsaa utvivlsomt, idet nemlig Erklæringen ikke i sine Ord lød saaledes: Regeringen frasiger sig Anvendelsen af ethvert Kampprovisorium, men den indeholdt mere; thi det var en given Ting, at det havde Ministeriet Reedtz-Thott ikke behøvet at erklære, og jeg tror heller ikke, det nuværende Ministerium behøvede at gentage denne Erklæring i denne Skikkelse. Erklæringen indeholdt noget mere, idet den nemlig lød paa, at dette Ministerium maatte anse sin Mission for endt i det Øjeblik, den Ulykke skulde overgaa Landet, at vi kom til at staa over for en Finanslovkonflikt (*Dinesen*: uløselig!) — en uløselig Finanslovkonflikt. Men, mine Herrer! Der ligger mere i den end det. Der ligger selvfølgelig først og fremmest dette, at en Provisoriekonflikt er umulig; men der ligger mere, der ligger, at Regeringen overhovedet ikke ønskede at komme i Konflikt med Rigsdagen, Ministeriets Program var dette, at søge at skaffe en fredelig og rolig Forhandling til Veje med gode Resultater af vort Reformarbejde, og den Dag, da dette blev forstyrret ved en Finanslovkonflikt, vilde dets Mission være endt. Det er altsaa en Side af denne Erklæring, som jeg tror, det kan have sin Interesse at pege udtrykkelig paa; thi saaledes opfattet forekommer det mig, at Erklæringen har en særdeles, jeg kunde kalde det parlamentarisk Karakter, idet Regeringen sagde: Vi ønske kun at tilvejebringe en rolig Forhandling i Rigsdagen uden Konflikter og Stridigheder, og den Dag, det ikke mere lykkes os, kunne I meget let og hurtigt blive os kvit. Men det er en Selvfølge, at en saadan Erklæring har en vis Dobbeltsidighed, og man har maaske ikke i det første Øjeblik fra alle Sider været fuldt opmærksom paa det, at der var givet et Svar til begge Ting, og at altsaa dette Svar af det andet Ting vilde kunne benyttes til at umuliggøre